

ственото сръдство, за да се прѣвари опасността, която грози империята, и да се рѣши вѣсточний въпросъ въ полза на цѣлостта на империята и на нейното възраждане съ прѣсни елементи. Ний като правимъ това, по-стѣпваме като вѣрни поданици на империята, при която ни привѣрзватъ исторически прѣдания отъ четири вѣка. Заради това ний молимъ Ваше Императорско Величество да не осжда тази наша постѣпка за вредителна, но още повече да вземе въ внимание желаніята на единъ народъ, който не иска освѣтъ да даде на владѣтеля си нови доказателства на постоянна прѣданность.

Желаніята на българский народъ, Царю, се съдържатъ въ слѣдующитѣ нѣколко думи:

Ваше Имп. Величество за да заякчи за винаги врѣскитѣ, които ни привѣрзватъ при неговия прѣсторъ, да провъзгласи нашата политическа и религиозна автономия, основана на една *свободна конституция*, като прибави при титлата на Султанъ на Османитѣ и оная *Царь на Българитѣ*. — Тѣзи искания, за пръвъ пѣтъ, може да се видятъ прѣтивни на политиката и на интереситѣ на империята; но ний смѣемъ да кажемъ, че ако бѣше позволено на българитѣ да иматъ около прѣстола на В. Имп. Величество хора мѣдри и смѣли, колкото вѣрни и прѣдани, каквито сѣ лицата, които се навѣртатъ по настоящемъ за черковния нашъ въпросъ, Високата Порта отдавна още щеше да чуе желаніята, които ний днесъ и изразяваме, и които биха произвели голѣми ползи за Отоманската Империя въобще и за българский народъ частно.

Като хора сърдечни и като искренни и вѣрни поданици, които искаме да си искажеме сичката мисль и съ това да разяснимъ горнитѣ малко думи, нека ни бжде позволено, да разгледаме по-напрѣдъ днешното положение на Империята, както и онова на българский народъ.

Каза се по-горѣ въ какво състояние сѣ достигнали политическитѣ и административни установления на империята. Такова едно състояние на работитѣ какви слѣствия може да има? Неблагодарность, роптание и най-послѣ въстание.

Мислитѣ и намѣреніята на другитѣ народи отъ Отоманската Империя не сѣ вече за никого нѣщо тайно.